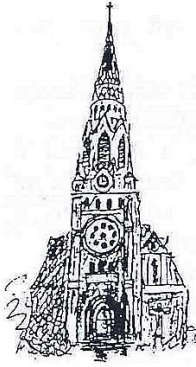

2005. Püünkösöd havának
15. napján

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

15. szám

IÖI SZENTLÉLEK

Jöjj Szentlélek Istenünk,
Add a mennyből éreznünk
Fényességed sugarát

Ihleted ha fényt nem ad,
Emberszívben ellohad
Minden erő, minden ép.

Jöjj, szegények atyja te,
Bőkezűség Istene,
Fényed szívünk hassa át.

Mosd meg, ami szennyezett,
Aszúságra hints vizet,
Orvosold a sebhelyet.

Édességes Vigaszunk,
Drága vendég, szomjazunk,
Édes lélekújulás!

Simogasd a darabost,
Felmelenged a fagyost,
Útra vidd, ki tévelyeg.

Fáradottnak könnyülés,
Tikkadónak enyhülés,
Sírónak vigasztalás.

Add, vegyék el híveid,
Kik hitük beléd vetik,
Hétszeres kegyelmedet.

Boldogságos tiszta fény,
Szállj meg szívünk rejtekén,
Híveidnek napja légy!

Jónak adj jutalmazást,
Üdvösséges kimúlást,
Adj örökös örömet.

X. századi himnusz

A tartalomból:

Liturgikus naptár • Az 50. nap • Fábán család tanúságtétele • Bibliakör és tagjai •
Mese • Közös élményeink • Árpádházi Boldog Jolán

Liturgikus naptár

2005. május

- 15. vasárnap : PÜNKÖSDVASÁRNAP (Szent Pachómiusz apát, Szent Zsófia)
- 16. hétfő : Nepomuki Szent János
- 22. vasárnap : SZENTHÁROMSÁGVASÁRNAP
- 23. hétfő : Boldog Apor Vilmos, Szent Dezső
- 24. kedd : SZŰZ MÁRIA, A KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE, Lerini Szent Vince
- 26. csütörtök : NÉRI SZENT FÜLÖP
- 29. vasárnap : ÚRNAPJA
- 30. hétfő : Szent István Jobbja, Szent Johanna

2005. június

- 3. péntek : JÉZUS SZENT SZÍVE
- 11. szombat : SZENT BARNABÁS APOSTOL
- 13. hétfő : PÁDUAI SZENT ANTAL
- 15. szerda : ÁRPÁDHÁZI BOLDOG JOLÁN
- 21. kedd : GONZÁGA SZENT ALAJOS
- 24. péntek : KERESZTELŐ SZENT JÁNOS SZÜLETÉSE
- 26. vasárnap : Évközi 13. vasárnap, Alexandriai Szent Cirill, Szent János és Pál
- 27. hétfő : SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY

Az 50. nap – A Szentlélek és az ember beteljesedése

Pünkösöd elnevezése a „pentekoste – ötven” szóból ered. Ez a húsvét utáni ötvenedik nap. Pünkösöd a húsvét beteljesedése. Mindkét ünnep természet-ünnepekben gyökerezik. Húsvét a tavasz ünnepe, pünkösöd pedig az aratás kezdete. A zsidók mindkét ünnepet az üdvtörténet eseményeivel értelmezték. Húsvétkor az egyiptomi kivonulásra emlékeznek, pünkösdkor pedig arra, hogy a Sínai-hegyen megkapták a Tízparancsolatot. Számunkra, keresztények számára, húsvét Jézus feltámadásának, pünkösöd pedig a Szentlélek eljövételének ünnepe. Minden ünnep egyben mindig az ember önmagára találásának az ünnepe is. Pünkösdkor az emberre válás beteljesedését ünnepeljük. Ahhoz, hogy megértsük, mi köze van pünkösödnek az emberi kiteljesedés folyamatához, vizsgáljuk meg ennek az ünnepnek a gyökereit.

Nézzük először az ötvenes számot. 50 évesen az ember az idős kor küszöbén áll. Rómában 50 évesen felmentették az embereket a katonai szolgálat alól. Szent Ágoston szerint szimbolikus jelentése van az ötvenes számnak: „Ennek az ötvenedik napnak van azonban egy másik, titokzatos jelentése is. Hétszer hét az negyvenkilenc, és ha az ember visszatér a kezdethez, és még egy nyolcadik napot hozzászámol, ami egyben az első is, akkor elérjük kerekén az ötvenet. Ez az Úr feltámadása utáni 50 nap most már nem a fáradságot szimbolizálja, hanem a nyugalom és az öröm jelképének tekinthetjük őket.” Az ötven tehát a nyugalom és az öröm jelképe. Ötvenévesen az ember bölcs, a szellem embere lesz – mondja Nagy Szent Gergely Mózes irányelveire hivatkozva, mely a levitákat 25 éves kortól kötelezi a szolgálatra a szent sátorban. Ez a szolgálat 50 évesen ér véget. Attól kezdve a leviták a szent edények őrei. Gergely pápa szerint ez annak a vezetői feladatnak a képe, amilyen vezetővé Benedek 50 évesen vált. (vö. Lev 8,24-25). Tauler visszatér Gergely ezen értelmezéséhez. Szerinte az ember élete közepén, 40 évesen, lelki válságba kerül.

Istenképét eddig projekciók homályosították el. A 40 és 50 éves kor közötti időben a Szentlélek megváltoztatja az ember Istenhez fűződő viszonyát, és képessé teszi arra, hogy megértse és megtapasztalja Istent. 50 évesen a szellem emberei, az áldás forrásai leszünk, akik képesek arra, hogy bevezessenek másokat Isten bölcsességébe és megtapasztalásába.

Izraelben minden 50. év jubileumi esztendő volt: „ne vessetek, ami a szántón magától nem terem, ne arassátok le, tőkéiteket ne metsszétek, és termését ne takarítsátok be, hogy szent legyen az örvendetes esztendő.” (Lev 25,11-12) Ugyanakkor minden adósság eltöröltetik, a rabszolgák visszakapják szabadságukat. Az emberré válás szép képe ez. Az 50. év az elmélkedés éve, egy „sabbat-év”, amikor az ember megáll, hogy átgondolja, eddigi életében mi volt igazságtalan, mi az, ami nem a saját lényének és nem Isten akaratának szellemében növekedett. Az embernek el kell engednie az adósságokat, azaz félre kell tennie a viszálykodást másokkal, tisztázni kell a kapcsolatait, ugyanakkor ki kell egyeznie magával és az életével is. Az embernek szabadon kell engednie a rabszolgáit. Amit eddig rabszolgaként tartott, amit elnyomott, fel kell szabadítani, hogy az tényleg élhessen. Maga sem élhet többé rabszolgaként, aki teljesítménnyel akarja bizonyítani az értékét, hanem csakis Isten szabad fiaként vagy szabad leányaként.

Pünkösöd mindezt a tudat alatt közrejátszó tartalmat is eszünkbe juttatja. Ha ránk száll a Szentlélek, akkor bennünk is beteljesedik az ötvenes, akkor mi is eljutunk valódi lényünkhöz, nyugalmat és örömet lelünk, akkor mi is a szent edények örzőjévé válunk, vagyis mások vezetőjévé és kísérőjévé. A húsvétól pünkösdig tartó 50 nap az emberré válást akarja begyakoroltatni velünk. A húsvéti evangéliumok és a húsvéti történetek, Krisztus mennybemeneteléről és a Szentlélek kiáradásáról szóló elbeszélések az ember önmagára találásának útját írják le, a sírból való feltámadás útját, a feltámadást a hétköznapiakban, az elmerülést önnön emberségünkben egészen a mennyországig, mely bennünk van. Ez az az út, mely a minket vezető feltámadt Krisztustól a hozzánk szóló belső mesterhez vezet. Önmagunkra találásunk a Lélek várásától a Szentlélek pünkösdi kiáradásáig tart. Ha eljön a Lélek, akkor igazán önmagunkká válunk, akkor felébrednek képességeink és lehetőségeink, akkor minden átalakul bennünk. A bimbó kirügyezik és életünk virága kinyílik. Pünkösöd az elevenség ünnepe. Ha Isten Lelke, aki kezdetben a világ fölött lebegett, belénk hatol, akkor újjáteremtődünk, akkor saját eredetünkkel kerülünk kapcsolatba, azzal az ősi képpel, amit Isten alkotott rólunk magának.

Pünkösöd azonban nem csak az egyén önmagára találásáról szól, hanem az Egyház létéről és növekedéséről is. Pünkösöd az Egyház születése. Ha a Szentlélek leszáll az emberekre, akkor összehozza őket, akkor olyan közösséget hoz létre, amely minden kereső és kérdező felé nyitott. Olyan közösség jön létre, amelyik áttöri szűk korlátait, és a világ kovásza lesz. Az ember önmagára találása akkor teljesedik be, ha nyitott a közösségre, ha másokkal együtt azon dolgozik, amit Isten bízott mindannyiunkra: emberibbé tenni, Isten akarata szerint formálni és alakítani ezt a világot, és belevésni Isten Lelkét. Az Egyház azoknak a közössége, akik együtt tanúskodnak Jézus föltámadásáról. Ezért, ahol az emberek reményvesztettek, ahol a halál árnyéka úgy tűnik, legyőzi az életet, hirdetni kell, hogy az élet legyőzte a halált, a szeretet legyőzte a gyűlöletet, és van feltámadás.

(Részlet P. Anselm Grün: Éld a Húsvét örömét című könyvéből)

Fábián József és Lányi Enikő tanúságtétele

Kedves Testvérek!

Amikor Áron testvérünk megkért, hogy írjunk röviden magunkról, először nem tudtam mit is írhatnék, de aztán arra gondoltam, hogy nagyon sok mindenért hálásnak kell lennem az Úrnak, és hátha valakinek segítségére lesz, ha leírom, hogyan tapasztaltam meg életemben az Isten segítségét és irányítását.

Fábián József vagyok. Feleségem Lányi Enikő. Négy gyermekünk van. Mind a ketten orvosok vagyunk. Életem fontos döntései szinte úgy maguktól jöttek. Hogy orvos lettem, hogy éppen azt a lányt választottam, aki a feleségem lett. Hálát kell adnom az Úrnak a szép, kis nógrádi faluért, ahol nevelkedtem, szüleimért, nagyszüleimért, őseim hitéért. Hálát kell adnom buzgó vallásos nagymamámért, aki olyan nagy szeretettel vett körül minket, unokáit. Hálát kell adnom a falunk akkori plébánosáért, aki annakidején Pannonhalmán tanult, így én is odakerülhettem. Hálát kell adnom orvosi hivatásomért is, a feleségemért is. A gyönyörű és okos gyerekekért, akikkel megajándékozott az Úr, akik már kicsi korukban különös fogékonyságot mutattak a hitre. Hiába: ilyeneké a mennyek országa!

Külön történet hogy hogyan kerültünk a Béke térre. Régebben Budán laktunk. Misére a városmajori templomba jártunk, Hajnal Róbert atyához. Azután ő elkerült onnan, mi nem is tudtuk, hová. Nem sokkal később elköltöztünk Angyalföldre, de még egy ideig visszajártunk a Városmajorba. Egyszer nem volt már idő oda elmenni, így a Béke térre mentünk. Megálltunk hátul. „Olyan ismerős ez a pap.”- mondtam magamban. Kiderült, Róbert atya az. Hát azóta ide járunk. Nagyon sokat köszönhetek Róbert atyának is és az egész Béke téri közösségnek is. Vasárnapról vasárnapra fontos lelki táplálékot jelentenek a szentmisék, Róbert atya prédikációi. Két gyermekünket már itt keresztelték. Itt ministrálnak a gyerekeink. Elmondhatom csodálatos érzés ott látni őket.

Két dolog hozott még nagy változást életemben. A Katolikus Karizmatikus Megújulással való találkozásom és az áldoztatói, kiegészítő lelkigondozói szolgálatom. Mindig is hívőnek gondoltam magam. Imádkoztam néha, templomba is eljártam, ismertem a Szentírást. De valahogy hiányzott a tűz az életemből. Mert még nem adtam egészen Jézusnak a szívem, mert még én akartam lenni az ura az életemnek. Nem is gondoltam, például, hogy bűn az, ha megnézek bizonyos filmeket, amiket mások is megnéznek, ha indulatos és szeretetlen vagyok a gyerekeimmel, ha haragot tartok, vagy megszóllok másokat. Amikor elvégeztem a Szentlélek-szemináriumot, és megtettem ezt a döntő lépést, nem éreztem semmi különösebbet, de elkezdődött egy lassú átalakulás. Megtapasztalhattam, hogy az Úr közel van, szeret személyesen engem és téged, titeket is, testvérek. Azóta a családi életünk, orvosi munkám, emberekkel, betegekkel való kapcsolatom átalakult. Megértettem, hogy nem elég vasárnapi keresztényként élnem, hanem minden nap Jézust kell követnem. Hogy Ő segít megszabadulnom bűneimtől, uralkodni indulataimon. Azóta az ima nem kötelesség, nem teher, hanem mindennapi táplálék. A Szentírással nem tudok betelni. A szentmise élővé vált. Semmi sem szerez akkora örömet, mint hogy Őrála beszélhetek, Őt vihetem a betegekhez, hogy láthatom, hogyan működik a kegyelme, hogyan gyógyít testi, lelki betegségeket. Hála Istennek, feleségem, nagy fiam, sőt már a lányom és a kisebbik fiam is igyekeznek az Urat szolgálni.

Szeretnénk ezt másokkal is megosztani, ezért is indítottuk be a gitáros szent-ségimádásokat. Nincs még egy olyan intenzív találkozás Vele, mint imádni Őt az ol-táriszentségben. Csendben, szelíden vár mindannyiunkat. Azért nem dicsőségben és

hatalommal jön hozzánk, mert nem akar ránk ijeszteni. De mindegyikünkhöz van mondanivalója, és mindenkit meg szeretne ajándékozni, meg szeretne gyógyítani. Annyi sokan közülünk sérültek és betegek vagyunk, és sok felé keresünk gyógyulást. Sokszor tisztázatlan eredetű, vagy egyenesen tisztátalan forrásoknál, miközben az élő víz itt van, és csak merítenünk kellene belőle. A világmindenség Ura és teremtője, testnek és léleknek az orvosa itt van a kenyér színe alatt.

Amikor a templomban lehetek, különösen ha az oltárnál szolgálhatok, úgy érzem ez az igazi otthonom, hogy akik itt vannak, azok az én testvéreim, és ez az imádás és dicsőítés, ez a boldog együttlét folytatódik majd a mennyországban is. Azt szeretném, ha minél többen megismernék az Úr Jézust, és így megtalálnák életük értelmét, és megszabadulnának nyomasztó terheiktől.

Lányi Enikő vagyok, hivatásom orvos. Mint férjem, én is katolikus családból származom. 1990-ben, első gyermekünkkel a kerületbe költözve bekapcsolódtam a Béke téri Szent László énekkar munkájába. Hetente próbáltunk, ünnepeken énekelünk, misére jártunk, azt hittük, hogy mindent megtettünk, amit kell, de így utólag belegondolva csak vasárnapi keresztények voltunk. A Bibliát nem olvastuk, hitünket nem mertük megvallani, és bár próbáltunk jók lenni, sokszor nem sikerült, életünket mi akartuk irányítani.

A változás még 1994-ben kezdődött életünkben, amikor a családban egy súlyos betegség miatt kapcsolatba kerültünk a Katolikus Karizmatikus Megújulási mozgalommal. Eleinte ugyan kicsit furcsa volt, ahogy saját szavaikkal imádkoztak, nyelveken énekeltek, de rögtön megtetszett és vonzott az a nagy szeretet és segítőkészség, amit a testvérektől kaptunk. Az évek során megszületett 2. és 3. gyermekünk és eljártunk a kisebb-nagyobb összejövetelekre, hallgattuk a tanításokat, tanúságtételeket, megismertük az énekeket, lelkigyakorlatokra mentünk, egyre jobban megismertük a Bibliát. Az Úr lépésről-lépésre vezetett, alakított bennünket, külön kegyelméből kettőnket egyszerre.

1995-ben voltunk először az Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón a Budapest Sportcsarnokban. Előtte én sem tudtam elképzelni, mit fogunk ott reggeltől estig csinálni, de az előadásokkal, tanúságtétellel, szentmisével úgy elröpült az idő, hogy még tovább is maradtunk volna. Ott voltam először Szentségimádáson. Amikor behozták az Oltáriszentséget, „térdre kellett borulnom” előtte és egy óráig nem is tudtam felállni. A gyönyörű gitáros énekek mellett és a csöndben először tapasztaltam meg az Oltáriszentségben valóban jelenlévő Jézus jelenlétét. Más emberként mentem haza.

Azóta minden alkalmat megragadok, hogy akár hagyományos, akár gitáros szentségimádáson részt vegyek, és az évek múltával egyre erősebb indítást érzem, hogy a mi plébániánkon is legyen rendszeresen szentségimádás. 1998 óta a nyári szünet kivételével havonta szervezünk szentségimádást, Róbert atya javaslatára elmélkedéssel egybekötve, melyre előadókat hívunk. S ha csak egy embert is megérint az Úr, már megérte.

Magunk sem tudtuk, s úgy tapasztaljuk, hogy mások sem tudják, mit jelent dicsőíteni, imádni az Urat. Pedig az Úr a dicsőítésben „lakozik”, ott van, ahol dicsőítik. Ezt tudatosan kell elkezdeni, s mindenért dicsőíteni kell Őt.

Igen jó alkalom erre a szentségimádás, amikor ezen kívül kiönthetjük Neki a szívünket, hálát adhatunk, kérhetjük Őt, és a csöndben várva meghallhatjuk, amit Ő akar a szívünkre helyezni. A mai ember a nagy rohanásban azt hiszi, hogy nincs ideje imádkozni, Bibliát olvasni, vagy csak egyszerűen ott lenni Előtte, és így a legna-

gyobb jótól fosztja meg magát, pedig egyedül az Úr az, akiben nem csalatkozunk, aki meg tud erősíteni testileg, lelkileg, aki bátorít, akihez menekülhetünk.

Akit szeretünk, azzal minél több időt akarunk tölteni. Varga László atyát idézve:

„ha nem szeretsz azzal lenni, aki annyira szeret téged, hogy meghalt érted a kereszten, az nem idő, hanem szeretet kérdése.”

Gondolkodjunk el! Mennyire szeretjük mi az Urat? Mennyi időt töltünk vele, adunk neki? Olvassuk-e a Bibliát, az Ő szavát, naponta ha csak egy „fogmosásnyi” ideig is?

1998-ban Kemenes Gábor atya vezetésével Szentlélek Szeminárium zajlott plébániánkon, melynek végén az ő javaslatára megmaradt 2 imacsoport. Azóta is rendszeresen összejövök tanulunk imádkozni, próbálunk személyes kapcsolatba kerülni az Úrral, mindenkit szeretettel várva.

És az Isten továbbra is vezet bennünket az Ő igéje, atyák és testvérek által. Megtanultuk és megértettük, hogy Istennél jobban nem szeret bennünket senki, nála jobbat nem akar nekünk senki, és nála jobban senki sem tudja, hogy mi a jó nekünk. Megtanultuk, hogy rábízunk életünket, halálunkat, családjunkat, munkánkat, szolgálatainkat, és nem kell semmiért aggodalmaskodnunk, mert a legjobb kezekben van már, és biztosak lehetünk abban, hogy a legboldogabbak akkor leszünk, ha keresztes, megtaláljuk, és meg is cselekedjük, amit az Úr tervezett a mi életünkben.

Így vállaltuk idősebb korunk ellenére 4. gyermekünket. És bár több a munka, éjszakázás, nem bántuk meg, és meg kell valljuk, hogy Neki volt igaza.

Sok úton lehet az Úrra találni, minket ezen vezetett. A lényeg ugyanaz: fogadjuk el Őt Urunknak, Teremtőnknek, Megváltónknak, nyissuk ki a szívünket és hagyjuk, hogy belépjen az életünkbe, és úgy alakítson, ahogy Ő akarja. Akkor elvezet arra a csodálatos útra, mely már itt a földön mennyei boldogságot ad.

Dicsőség és hála legyen Neki minden jóért és minden megpróbáltatásért!

Szentségimádás minden hó 3. vasárnapján 4⁴⁵ -6⁰⁰ (változást hirdetünk)
Így a legközelebbi: május 22. Az elmélkedést vezeti: Katona István atya

Imacsoport: minden hó 2. és 4. szerdáján a hittanteremben

Bibliakör és tagjai

15 éve Róbert atya templomunk plébánosa, azóta vezeti a bibliakört. Eleinte 8-10 hívő vett részt, az utóbbi években 20-22-en vagyunk (mínusz 15 fokban is). Korosztály szerint 35-86-ig. Minden kedden este szentmise után találkozunk 1/27 - 1/28-ig. Róbert atya „átelmélkedi” velünk a Szentírás egy-két részét. Amikor én hittanra jártam, 60 évvel ezelőtt, a Katekizmust tanultuk, a Bibliáról alig esett szó, azért is szerettem volna jobban megismerni, otthon gyakran olvastam, és mióta a bibliakör tagja vagyok, (Róbert atya magyarázatával) közel került hozzám, azóta heti olvasója vagyok. Nehezen értettem meg az Ó- és az Újszövetség „egymásra utalását”, de amikor 1 óra alatt 1 fejezetet 6-8 bekezdést nagyon aprólékosan „átelmélkedtünk”,

egyre többet értünk belőle, azt hiszem mindnyájan így vagyunk vele. Az évek során sorra vettük az Evangéliumokat, az Apostolok cselekedeteit, a Szent Pál leveleit, és az Ószövetség jelentős könyveit. A plébános atya, erős hite, halk példamutató viselkedése, méltán, vagy méltón gyomlálja lelkünket, erősíti hitünket.

Nagyon várjuk a kedd estét, a Zsolozsma Esti Imaórájával, a Kompletóriummal, szent énekekkel zárjuk az órát és ha van ünnepelt, köszöntjük és süteménnyel kedveskedünk egymásnak. Kedd esténként még 2-3 üres szék akad ha valaki jönni szeretne, vagy átmegyünk egy nagyobb terembe.

Templomunk Isten háza, de mi hívők látogatjuk, így takarítani is kell. A biblia-kör tagjai 12-14-en és a diákok közösen, teljes odaadással és szép eredménnyel takarítjuk templomunkat. Évente 4-5-ször van nagytakarítás, a végeredményt nagyrészt Julikának köszönhetjük, aki nemcsak irányítja a „takarítóbrigádot”, de reggel finom reggelivel vár, és ő biztosítja a ministránsok tiszta ingeit és öltözteti a kicsiket. (Julika 79 éves)

Ha valaki templomunkba belép, az előtérben 4 üveges tárlót talál, amelyben hitéletünk képes és szöveges magyarázatát találja. Borika hetente új válogatással hívja fel figyelmünket, most a Szent atyáról mutat be szép képes szöveganyagot. (Borika 86 éves) Ezeket a szép verseket életképeket olvasva, kellő nyitott szívvel, lélekkel felkészülve lépünk be a szentmisére.

Dolmányosné Regéczy Mariann

Közös élményeink

KISMAROS-ZEBEGÉNY

Gyönyörű idővel hálálta meg a természet a Béke tér azon lelkes kirándulóit, akik április harmadik szombatját nem a város koszos árnyékában töltötték, hanem családjukkal, barátaikkal és testvéreikkel együtt a Börzsöny szépségeibe merültek. A pályaudvarra érve megtapasztaltuk, hogy Budapest se szívesen ereszti el a vidám természetjárókat, ugyanis a rendkívül pontos szervezést felborította, hogy kiszemelt vonatunkat törölték. Szerencsére ez nem törte meg a mindenre elszánt csapatot. Egy óra múlva már robogtunk is a vonaton.

Miután megérkeztünk, gyorsan elmagyaráztuk a túravezetőnek, hogy kell használni a térképet és már meg is indult a harminc pár cipőtalp. Hamarosan meglátuk a fáktól az erdőt, ami igen sok szépet tartogatott nekünk: utunkat keresztező patakok, szalamandrák és szép tájak gondoskodtak arról, hogy még az is jól érezze magát, aki kevés kedvvel indult neki az útnak. Szusszanás nélkül, hihetetlen tempóval tapostuk a kilométereket, ráadásul majdhogynem mindig jó irányba! Ez mindenképpen említésre méltó dolog. A nagy sár ugyan megnehezítette a dolgunk, de így legalább létrejöhett még egy meghitt családi program: a közös cipőpucolás. A figyelmesek egész állatkerttel találkozhattak a caplatás alatt: óriás, gyilkos viperától kezdve, kíváncsi mangalicákon, békés, döglött békán, magányos őzslábon át az erdei pulikutyáig számos állatfaj üdvözölt bennünket. A túra színvonalát egyéni produkciók is emelték. Dávid felemelt egy farönköt, amit hárman is alig bírtak el, Héjj Ádám mosómedvéket megszégyenítő technikával ment át négykézláb az egyik patakon. Hála

a pontos tervezésnek és a jól kiszámított útvonalhossznak épp elértük a vonatot, ráadásul pont annyian, ahányan elindultunk. Ezért külön dicséret jár minden résztvevőnek, különösképpen Macinak és a többi türelmes szülőnek, akik a hosszú út mellett túléltek sáros, szomjas gyermekeik nyafogását.

Összességében mindenki elmondhatja, hogy remek túrán vett részt és szép emlékekkel gazdagodott. Aki nem, az még nem kirándult eleget a Béke térrel. Én nagyon jól éreztem magam és remélem minél előbb lesz alkalmam ismét magam mögött hagyni a szűk utcákkal, autókkal és zsúfolt házakkal teli világot, legalább egy napra.

mormota

MAJÁLIS

Ha május elseje vasárnap, akkor ebben az évben két alkalmat kötöttünk össze ezzel a dátummal, amit ünnepelni lehet. Elsődlegesen az édesanyákról emlékeztünk meg. A 9-es szentmisén szívet melengető prédikációt tartott Róbert atya és az aszisztencia az édesanyáknak, az édesanyákról. Nem feledkeztünk meg mindannyiunk közös mennyei édesanyjáról sem, Máriáról.

A megható ünnep után együtt maradt a plébániai közösség családos csoportja. Elérkezett a második program, a majális, melyet a templomkertben, illetve a parkban tartottunk. Minden édesanyának jól esett, hogy aznap nem neki kellett az ebédet elkészíteni, az azt követő romokat eltakarítani. Ez alkalommal egy apuka főzte a nagy bográcsban a paprikás krumplit, míg a fiatalság a parkban játszott, focizott, pingpongozott, aszfaltra rajzolt. A világ velünk ünnepelt, hiszen mikor is lehet szebb a természet, mint májusban. A parkba ültetett virágok teljes pompájukban díszítették a környezetet, a fű a sok esőtől harsogóan zöld, a friss levelek még áttetszően lágyak, mégis már kellemes árnyékot adtak a ragyogó, meleg napsütésben. Itt, a mi kis fővárosi templomkertünkben olyan béke és nyugalom vett körül minket, mintha egy kedves, családias vidéki plébánián gyűltünk volna össze. A madarak csicseregve hirdették örömeiket a világba, a lány tavaszi nap melengetően simogatta a bőrünket - többen bele is szunyókáltak ebbe az idilli hangulatba. A közösen elköltött ebéd vidám beszélgetéssel egybekötve zajlott. Mindenki teletömte a bendőjét, és még maradt is bőven. Ebéd utáni szieszta az ifjúságot tekintve csak rövid időre korlátozódott, inkább a felnőttek maradtak az asztal körül, és kedves történeteket, tapasztalatokat, tréfákat mesélgettek egymásnak. Öröm volt mindannyiunknak, hogy papjaink is bekapcsolódtak a beszélgetésekbe, mindenkihez volt egy-egy kedves szavuk.

Délután 4 körül fejeződött be a program. Idősebbek, fiatalabbak kedves élménnyel lettek gazdagabbak ezen a napon. Mindenki megélhette, hogy milyen jó közösséghez tartozni, milyen jó látni, hogy a gyerekeink vidáman játszanak egymással, jó együtt enni, beszélgetni! Különösen jó, hogy templomunknak van egy hangulatos kis kertje, amely örömmel fogadja a pihenni, kikapcsolódni vágyó plébániai közösséget!

Vica

Mese (nem csak gyerekeknek)

A SZÉLFIÚCSKA

Az öreg téli szél még egyszer maga köré gyűjtötte füttyörésző fiacskáit, mielőtt nekiengedte volna őket a világnak. Zúgtak-búgtak, pörögtek, forogta a vad kis szelek, alig bírtak magukkal, és az öreg elégedetten gyönyörködött bennük.

- Derék vihar lesz valamennyiből! Nyugodtan rájuk bízhatom a világot.

Örömeiben nagyot fújt, de boldog sóhajtása hirtelen megakadt a legkisebbik szélfiúcskán, aki vékonykán és szelíden lengedezett a sor végén. Még az ősszel született, hulló bükkfalevelek sóhajából, és olyan gyengécske volt, hogy rendesen füttyülni sem tudott, csak halkán dudorászni.

- Hej, te gyerek, te gyerek! - nyögött fel egyszerre bánatosan az öreg szél, és leheletétől csupa zúzmara lett minden faág. - Mi lesz belőled? Hiszen annyi erőd sincsen, hogy egy hópihét megtáncoltass!

- Ne búsulj, öreg szélapám - suttogta a szélfiúcska -, majd csak találok magamnak valami foglalkozást.

- Hihihiii! Hahahaaaa! - viháncoltak a haszontalan testvérek. – Legfeljebb ingecskéket szárogathatsz a kertek alatt! De még abba is belefáradsz, te kis fuvallat!

- Nem lábujjhegyen kell osonni, fiacskám - oktatta az öreg téli szél. - Nézd a bátyáidat, milyen bátran száguldanak! Tanulj tőlük, hogy megerősödj! Azok bizony nem is vártak tovább. Nekiiramodtak a mezőnek, sívítva kergetőztek, azután beszöktek a városba, utcahosszat hancúrozni, s megmutatni, hogy milyen legények! Jól megrázták az ajtókat, abalakokat és beledudáltak a kéménylyukakba. Mindegyik vitte valamire. Az egyikből felleghajtó lett, a másiktól hófúvó, a harmadiktól kalapkergető, a negyedikből híres forgószél - csak a kicsi szélfiú táncolt ide-oda búsan és tanácstalanul, mert még egy kislány arcát sem tudta pirosra csípni. Szégyenében elbújt az alvó erdőszélen. Hol itt, hol ott motoszkált a kopasz gallyak között, míg egyszer csak véletlenül beleborzolt egy alvó madár színes tollába. A madár felriadt.

- Ej, de megcsiklandoztál, te huncut! Hanem azt meg kell hagyni, hogy finom ujjú szélgyerek vagy, nem olyan goromba, mint a Sűvöltő meg Orkán, akik elkeserítik az életünket.

- Ó - lehelte a kicsi szél -, te vagy az első, aki ilyen kedveset mondasz nekem. Pedig a nagy szelek családjában én senki sem vagyok. Még rendes foglalkozásom sincsen. Ezen aztán a madárka csettegeve-csattogva nevetni kezdett:

- Foglalkozás? Minek az egy szélnek?

- Mi sem hiába járjuk a világot - magyarázta a szélfiú. - Esőket hordunk, földeket szárítunk, megfésüljük az erdőket. Akad munka bőven. Csak én nem értek semmihez. Életében először akkorát sóhajtott, hogy a bükkfaágon lógó, ezüstös jégcsapok csengve-bongva megzendültek tőle. Mintha ezüstcimbalom szólalt volna meg az erdő álomszerű csendjében.

- Mi volt az? - kiáltott egy harkály.

- Mi? ... Mi? ... Mi? ... - kérdezték sorban a cinegék.

- Muzsika? - ujjongott fel a színes tollú madár. - Hiszen ez a szélfiú muzsikálni tud!

- Ugyan, dehogy! - szabadkozott ijedtében a kicsi szél, de a madarak körülvették.

- Próbáld meg még egyszer! No! Próbáld csak meg, és muzsikálj nekünk!

A faágon csillogott, villogott a jégcsapsor, és a szellő legfinomabb érintésére kristályhangon zenélni kezdett. A szélfiúcska borzongva, remegve próbálgatta az ezüstös erdei hangszert, azután egyre bátrabban futtatta rajta az ujjait, egyre ügyesebben ütögette őket. A fehérbe dermedt erdő ágai között csengeni-bongani kezdett a szépséges muzsika, mintha hótündérek ezüsthegedűn és fagymanócskák üvegsípokon játszottak volna. Attól kezdve vidám lett a didergő madarak élete. A cimbalmozó szélfiúcska egyre szebben muzsikált nekik. Alvó mókus, alvó medve nem is sejtette, mitől álmodik szépet, mert még az odú mélyére is bekúszott a kedves dallam.

- Milyen könnyű lesz így kivárnunk Tavasz tündér jöttét! - csivitelte a színes tollú madár. Szélfiúcska felfigyelt:

- Ki az a Tavasz tündér?

- Ó, hát nem tudod? Csodálatos, jóságos hatalom, akinek egyetlen napfényes mosolyától újjáéled minden. Megmozdulnak az alvó csigák, kibomlanak a rügyek és édes lesz a virágok kelyhe. Alig várjuk, hogy vidám dalunkkal köszönthessük őt!

- Én is köszönteni szeretném, ezüstmuzsikával! - ujjongott a kicsi szél, és attól kezdve még többet gyakorolt a jégcsapokon, kora reggeltől késő estig. Amikor pedig az erős vihartestvérek zúgva elrepültek a világ más tájaira, ő szép csendesen meglapult, és ott maradt az erdőn. Nem is akart már hófúvó lenni, mert így sokkal boldogabb volt. Egyszer aztán elérkezett a nagy nap! Ragyogó napfény árasztotta el a tájat, és a madarak hangos csiviteléssel hirdették:

- Itt a tavasz! Jön a tavasz!

A szélfiúcska boldog sietséggel futott az ezüstcimbalomhoz, hogy eljátsza rajta a legszebb dalt, amit megtanult. És akkor ... ó, jaj! ... képzeljétek, a sok fénylő jégcsapnak nyomát sem lelte! Az első napsugártól mind leolvadtak a bükkfaágról. Az erdő madárdaltól zengett, a vizeken új fények cikáztak, csak a szélfiúcska érezte úgy, hogy mindjárt utolsót sóhajt keserűségében. Lám, mégis igaza lett a gúnyolódó viharszeleknek: nem való ő másra, mint védett kertek alján ingecskeszárogoztatásra. Sírdogálva rejtőzött el a borzongó bokrok közé, amikor hirtelen meleg hang szólította:

- Hol vagy, szélfiúcska? Ne bújj el előlem! Mindent tudok rólad, elcsiripelték a madarak. No hiszen, erre még jobban elszégyellte magát a kicsi szél, és el akart illanni, de hipp-hopp! ... innen is, onnan is kéklő ibolyák álltak az útjába:

- Vidd el az illatunka! ... Vidd el a sóhajunkat!

Körös-körül nevetett az egész világ, de nem csúfondárosan és gúnyosan, mint a téli szél rakoncátlan szélgyerekei, hanem kedvesen, biztatóan és boldogan. Legszebb volt mégis a Tavasz tündér mosolya.

- Éppen ilyen dudorászó szellőcskét kerestem - mondta. - Légy az én hírnököm, szaladj mindenütt előttem, és súgd a fülébe mindenkinek, aki nem hiszi, hogy nemcsak a vihar erős, hanem az is, aki muzsikál, simogat, ringat... A kis szélfiú azóta is a tavasz hírnöke. Ő hozza el az első virágillatot a városokba. Ha találkoztok velem, biztosan megsimogatja a hajatokat.

Fésűs Éva

ÁRPÁDHÁZI BOLDOG JOLÁN

Árpádházi Boldog Jolán királyi és szent család sarja. Apja IV. Béla, anyja a konstantinápolyi császári családból való Laszkarisz Mária. Nagynénje Árpádházi Szent Erzsébet és Prágai Boldog Ágnes, nővére Boldog Kinga, húga Szent Margit, unokatestvére Boldog Gertrúd és Boldog Szalóme.

A szülői házban mindössze öt évet tölthetett, amely öt évbe beleesik a tatárjárás is. Szülei ekkor Krakkóba vitték, és nővére, Kinga, Boleszláv lengyel király felesége gondjaira bízta. Szent életű nővérében Jolán megtalálta példaképét és a keresztény nő eszményét.

1256-ban felesége lett a kaliszi és gnieznói hercegnek, Boleszlávnak, akit a nép a Jámbor névvel illetett. A krakkói székesegyházban tartott esküvői szertartás után a fiatal pár a férj hazájába, Nyugat-Lengyelországba költözött.

Jolán 23 évet élt példás keresztény házasságban. Nemcsak származása, hanem erényei szerint is királyi lélek volt, ezért nem esett nehezére, hogy úgy engedelmeskedjék férjének, akár csak az Úrnak, tudván, hogy „a férfi éppúgy feje az aszszonynak, mint Krisztus az Egyháznak” (Ef 5,22). Véleményét, akaratát soha nem akarta ráerőszakolni urára. Nem vitatkozott és nem védekezett akkor sem, amikor a rossz tanácsadók férjét ellene és az Egyház ellen hangolták. Imádkozott, túrt és várt. Isten pedig -- aki csak azért engedte meg egy időre férje elhidegülését, hogy próbára tegye és megtisztítsa szeretetét -- amikor a hamis tanácsadók gonoszságára fény derült, kétszeresen visszaadott neki mindent: ura szeretetét, tiszteletét, elismerését. Jolán napjai a három gyermek (Hedvig, Anna, Erzsébet) nevelése mellett állandó imádságban, vezeklésben és jó cselekedetekben teltek. Segített a templomokban, kórházakban, saját kezűleg gondozta a betegeket, árvákat, szegényeket nagynénje, Árpádházi Szent Erzsébet példája szerint.

Abban a nyughatatlan korban a lengyel fejedelem sokszor volt kénytelen harcba indulni hol a németek, hol a litvánok ellen. Jolán ilyenkor megsokszorozta imádságait; férje-ura testi és lelki épségéért egyaránt könyörgött. Nemcsak azt kérte Istentől, hogy hozza haza hitvesét és gyermekei atyját, hanem azt is, hogy a csatában is őrizze meg férje szívét a kegyetlenkedés és a bosszú indulatától, hogy csak hazája java vezesse. S amikor Boleszláv az egyik csatából halálos sebbel tért vissza, Jolán -- éjjel és nappal el nem távozva a betegágytól -- egyszerre tartotta önmagában is, és férjében is a reményt, s készítette hitvesét az elköltözésre, arra „a kis időre” amíg nem látják egymást (Jn 16,16).

1279-ben halt meg Boleszláv. Jolán ekkor fölosztotta vagyonát az Egyház és a rokonai között, s visszatért a krakkói udvarba, Kingához. Hamarosan azonban Kinga is özvegy lett, s ekkor a két nővér az ószandeci klarissza kolostorba vonult, ahol 12 évet töltöttek egészen Istennek szentelt életben. Kinga halála után, 1292-ben Jolán átment a gnieznói kolostorba, melyet férje alapított. Apátnővé választották, de úgy élt, mint mindenki szolgálója. Alázata, rejtetten viselt szenvedései tökéletesen egyesítették a megfeszített Krisztussal, aki gyakran megjelent neki és kinyilatkoztatásokban részesítette. Így halála napját is előre megmondta.

Árpádházi Boldog Jolánt a gnieznói klarissza kolostor kápolnájában temették el. Tisztelete a halála után azonnal megindult, sírját zarándokok látogatták, és sokan nyertek rendkívüli kegyelmeket. Boldoggá avatását 1631-ben indították el. XII. Leó 1827. szeptember 22-én engedélyezte ünnepét a konventuális minoriták és a klarisszák számára. XIII. Leó kiterjesztette egész Lengyelországra.

APRÓHIRDETÉS

36 m²-es 1 szoba összkomfortos gázfűtésű, bebútorozott, második emeleti lakás, templomba járó, leinformálható személynek albérletbe kiadó a Béke térhez közel, olcsón. Érdeklődni lehet Gyula atyánál.

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2005

Május 21. szombat

NAGYMAROSI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

Találkozó: 7 órakor a Béke téren a kereszt előtt, vagy negyed 8-kor a Rákosrendező Pályaudvaron

Hozz magaddal: sárga énekeskönyv, diákigazolvány, 350 Ft útiköltség, étel, ital

Május 22. vasárnap

GITÁROS MISE – 9-es misén

SZENTSÉGIMÁDÁS

Az elmélkedést vezeti: Katona István atya

Június 4. szombat

KIRÁNDULÁS A PILISBE

Találkozó: fél 9-kor a Béke téren a kereszt előtt / Költsége: kb. 500 Ft

Hozz magaddal: diákigazolvány, étel, ital, jókedv

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javaslatokat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel) **!!!ÚJ CÍM!!!**

e-mail: hajosi@mail.kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu